

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Proces życia wymaga od nas wielu przygotowań i stawia przed nami coraz to nowsze zadania. Bardzo ważne jest abyśmy nie zagubili się w osiągnięciu dojrzałości. Musimy dobrze poznać samego siebie, powinniśmy umieć nad sobą zapanować. Cały czas pamiętajmy, że mamy zalet ale także i wady. I przy równoczesnym rozwoju naszych zalet, walczy z naszymi wadami aby wyeliminować je z procesu naszego życia.

3.2. LITERATURA WYBRANA Z KOMENTARZEM

3.2.1. Jan Paweł II, Pamięć i tożsamość, wyd. Znak, Kraków 2005, s. 47-48.

Wstęp

Pamięć i tożsamość to ostatnia książka Papieża Jana Pawła II, która została wydana 23 lutego 2005 roku, niedługo przed jego śmiercią. Jest to zbiór refleksji, osobistych przemyśleń i wspomnień Jana Pawła II na temat demokracji, wolność czy też praw człowieka. Końcowa część tej pozycji zawiera wspomnienia związane z zamachem na życie papieża 13 maja 1981 roku. Książka jest owocem rozmów Jana Pawła II z ks. Józefem Tischnerem i Krzysztofem Michalskim na temat XX wieku.

Cytat

„Św. Tomasz zaakceptował w całej pełni arystotelesowski system cnót. Dobro, które staje przedludzką wolnością jako zadanie do spełnienia, to jest właśnie dobro cnoty. Chodzi przede wszystkim o tak zwane cztery cnoty kardynalne: roztropność, sprawiedliwość, męstwo i wstrzemięźliwość. Roztropność ma znaczenie kierownicze. Sprawiedliwość warunkuje ład społeczny. Wstrzemięźliwość i męstwo determinują natomiast ład wewnętrzny w człowieku, określają bowiem to dobro, które pozostaje w relacji do ludzkiej popędliwości i pożądliwości.”

Podsumowanie

Jan Paweł II, w słowach św. Tomasza, ukazuje nam cnoty, które pomagają w tworzeniu procesu naszego życia. Należą do nich: roztropność, sprawiedliwość, męstwo i wstrzemięźliwość. W procesie życia ważne jest poznawanie siebie i panowanie nad sobą. Te cnoty mają nam w tym pomóc.

Program wychowawczy > Klasa VIII > Wartość X > Procesy życia i jego przemiany

3.2.1. E.E. Schmitt, Oskar i pani Róża, wyd. Znak, Kraków 2011, s. 16-17.

Wstęp

Oskar i pani Róża to nowela autorstwa Erica-Emmanuela Schmitta opowiadająca o chłopcu umierającym na białaczkę i jego przyjaźni z wolontariuszką, którą chłopiec nazywa „ciocią”. Pani Róża pozwala Oskarowi pogodzić się z nadchodzącą nieuchronnie śmiercią. Wymyśla dla Oskara zadanie, a mianowicie chłopiec ma przeżywać każdy kolejny dzień tak, jakby było to 10 lat. Dzięki temu w kilka dni przeżyje całe życie. Każdego dnia będzie też pisać list do Boga. Ma w nim opisać swoje wątpliwości i doświadczenia życiowe.

Książka porusza niezwykle trudne problemy jak wiara, życie i śmierć ale także przyjaźń i miłość.

Cytat

„Szpital to cholernie sympatyczne miejsce: pełno tu uśmiechniętych dorosłych, którzy głośno mówią, jest też mnóstwo zabawek i panie wolontariuszki, które chcą się bawić z dziećmi, i są koledzy, na których zawsze można liczyć, tacy jak Bekon, Einstein czy Pop Corn, jednym słowem, szpital to sama radość, jeżeli jest się mile widzianym pacjentem.

Ja przestałem być mile widziany. Od czasu przeszczepu szpiku czuję, że nie jestem mile widziany. Kiedy doktor Dusseldorf bada mnie rano, nie ma już do mnie serca, rozczarowuję go. Patrzy na mnie bez słowa, jakbym popełnił jakiś błąd. A przecież tak się starałem w czasie operacji. Byłem grzeczny, dałem się uśpić, nie krzychałem, kiedy mnie bolało, łykałem wszystkie lekarstwa. Bywają dni, kiedy mam ochotę go objechać, powiedzieć mu, że może to on, doktor Dusseldorf, ze swoimi czarnymi brwiami, po prostu schrzanił operację. Ale nic z tego. Ma taką nieszczęśliwą minę, że obelgi więzną mi w gardle. I im dłużej doktor Dusseldorf milczy ze swoją zmartwioną miną, tym bardziej ja czuję się winny. Zrozumiałem już, że stałem się złym pacjentem, pacjentem, który podważa wiarę w nieograniczone możliwości medycyny.”

Podsumowanie

W przytoczonym powyżej cytacie możemy dostrzec olbrzymią dojrzałość umierającego dziecka. Widzimy, że Oskar bardzo dobrze radzi sobie w poznaniu i akceptacji swojego trudnego życia. Życia, które przecież niedługo się skończy o czym chłopiec wie. Mimo to cały czas realizuje trudny proces życia. I tego właśnie powinniśmy się od niego uczyć.